

***

Щось мені сумно серед розумних,
наче здоровому серед калік,
котрий ні з того ні з сього подумав:
“Може, й мені отаке через рік?”
Робиться сумно зі мною розумним.
Я – проти шерсті по їхніх розмовах:
хлопці, патрони у вас у підсумках
чи з урожаїв дідівських полова?
Дунь-Дульсіней посилають полоти,
в крісла вмовивши свої піджаки,
і дискутують до сьомого поту.
...Боже, ти можеш, пошли Дон-Кіхота,
хай поруйнує їх вітряки.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ДО ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ.
ВОДОЛАЗЬКА ЛЕГЕНДА

Мабуть, та господиня подумки
цілувала Ваші чотири родимки,
а між ними губи та праве око,
та була до себе й до Вас жорстока,
що за цілу грозу не сказала нічого.
А Ви – з печі вуглинку чорну
і, поки шкварчали гроза та сало,
вірша на комині написали.
Ні негоди, ні гостя. Тоді аж помітила:
щось написано між рогачами і квітами.
Може, там слово гріховне сказано.
Може, щастя.

Заплакала і замазала.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЧАЮВАННЯ

Не вистачає
цукру до чаю.
Дівчині хлопця
не вистачає.
Воду гарячу
з бубликом п'ю.
Я Вас, одначе,
й досі люблю.
Чистить синиця
дзьоба об хвіртку.
Вставити б спиці
в бубличну дірку,
обід зробити
з вербової гілки
та й покотити
лихо під гірку.
Ще б тому колесу
так умоститися,
щоб Вам опівночі
перечепитися.
Так не обійдеться
те цілування.
Вам ще оділлється
це чаювання.

“Вокзальна скрипка” (1987)

***

На порозі балкона, а мов на краєчку гнізда.
На порозі балкона, а наче на березі річки,
так чекаємо змін, а всього причинили балкон
і замовкли, і вимкнули магнітофон,
і од свічки у вічі сховались малі чоловічки,
і од неба відринула тисячолітня вода.
Так чекаємо вже не освідчень, а віри і вчинків,
по-сільському ховаємо руки отак під грудьми,
так нам хочеться вийти з буденного, наче з будинку,
і побути – забутими нами самими – людьми,
не топити каміни і ангелів з них не зганяти,
і не кишкати з комина писаних бабою птиць,
жити людяно там, де збудив тебе плач немовляти,
де злипаються губи від сонних казок і суниць.
На порозі балкона, а мов на краєчку гнізда,
на порозі балкона, а наче на березі річки –
як шукає в нас захисту тисячолітня вода –
вже по плечі, по горло
в зіницях пісні й чоловічки.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)